

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **R. D.**, zastoupeného Mgr. Michalem Machkem, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Dlouhá 3355/6, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 21.5.2014 č. j. 2014/18683-421/1, o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajská pobočka v Ostravě, č. j. KAC-2568/2014-MH1T1 ze dne 14.2.2014, **o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21.5.2014 č. j.: 2014/18683-421/1 žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Úřadu práce ČR, Krajská pobočka v Ostravě ze dne 14.2.2014 č. j.: KAC-2568/2014-MH1T1,

kterým byl žalobce vyřazen ode dne 4.12.2013 z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalovaný vycházel ze skutkových zjištění správního orgánu I. stupně, že žalobci byl stanoven termín dostavení se na úřad práce na den 4.12.2013 v 8:30 hodin a že s tímto termínem byl řádně seznámen, v uvedeném termínu se nedostavil, aniž by byl prokázán vážný důvod jeho nepřítomnosti. Není dán žádný důkaz o tom, že stanovený termín byl žalobci ze dne 4.12.2013 skutečně změněn na den 10.12.2013. Podle žalovaného nelze jako důkaz akceptovat ani předložený přepis data v průkazu uchazeče o zaměstnání, neboť tento důkaz je jen podpůrnou pomůckou pro uchazeče o zaměstnání, kterou úřad práce poskytuje pouze z dobré vůle a zápisy do něj si zajišťuje sám uchazeč. Nesplnění povinnosti dostavit se ve stanoveném termínu nelze podle žalovaného omlouvat tím, že měl v průkazu zapsán jiný termín, než ten, s nímž byl osobně řádně seznámen, tj. s termínem 4.12.2013 v 8:30 hodin. Je nepochybné, že správní orgán I. stupně neměl důvod provést důkaz svědeckou výpovědí žalobcem navrhované paní K., zvláště když tato stanovení termínu nebyla přítomna a měla pouze potvrdit stav zápisu v průkazu a nikoliv samotné provedení změny.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které uvedl, že poslední jednání s úřadem práce před datem 10.12.2013 proběhlo dne 20.9.2013, kdy mezi ním a příslušnou pracovnící úřadu práce byl ujednáno termín následující schůzky, na níž se bude mít povinnost žalobce dostavit. Je pravdou, že původní zamyšlený termín jednání žalobce na úřadu práce byl ze strany pracovnice úřadu práce navrhován na 4.12.2013, avšak v závěru schůzky si žalobce uvědomil, že v tomto termínu nebude schopen se k jednání dostavit a požádal tak příslušnou pracovníci o změnu tohoto termínu, kdy mu tato pracovnice sdělila nový termín jednání 10.12.2013. V návaznosti na tuto skutečnost pracovnice úřadu práce opravila termín jednání v průkazu uchazeče o zaměstnání náležitě žalobci. Žalobce namítal, že se oba správní orgány vůbec nezabývaly možností, že k omylu došlo v důsledku chyby zaměstnankyně úřadu práce, což se žalobce mimo jiné pokoušel prokázat i výpovědí B. K., která byla v době jeho jednání na úřadu práce přítomna v čekárně a byla by schopna potvrdit, že jako datum jednání v průkazu uchazeče o zaměstnání žalobce byl bezprostředně po ukončení jednání uveden den 10.12.2013. Jelikož, jak konstatoval i správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, se kopie záznamu z jednání s úřadem práce uchazečům nevydávají, je průkaz uchazeče o zaměstnání jediným dostupným dokumentem, z něhož se je schopen dozvědět, v jakém termínu se má na příslušný úřad práce dostavit k jednání. Podle žalobce v tomto směru argumentace žalovaného, že si uchazeč o zaměstnání může vždy zažádat o vydání kopie zápisu z jednání, v daném případě nemůže obstát, neboť úřady práce vydávají uchazečům o zaměstnání průkazy právě proto, aby předešly případné administrativní a ekonomické zátěži spojené s vydáváním kopií záznamů o jednání. Dále žalobce poukázal na povinnost správního orgánu postupovat v souladu s ust. § 3 správního řádu, tedy řádně zjistit skutkový stav. Neprovedení jím navržených důkazů z důvodů „nadbytečnosti“ se zakládá pouze na tom, že správní orgány shledaly pravdivějším tvrzení jejich

zaměstnance než tvrzení žalobce, což nemůže obstát se zřetelem k zásadě materiální pravdy, zákonnosti a práva na spravedlivý proces. Žalobce má za to, že postupem správních orgánů došlo k zásahu do principu právní jistoty a ochrany dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci, kdy správní orgány nerespektovaly základní zásady deklarované v ust. § 2 až 8 správního řádu. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce také v nesprávné aplikaci příslušných ustanovení zákona o zaměstnanosti a v této souvislosti poukázal na výčet vážných důvodů uvedených v § 5 písm. c) tohoto zákona, kterými lze omluvit neplnění povinností uchazeče o zaměstnání. Podle žalobce tento striktní výčet pod body 1 až 6 je zmírněn bodem 7 uvedeného ustanovení zákona o zaměstnanosti, který správnímu orgánu ponechává prostor pro správní uvážení, jímž by měl zohlednit i takové skutečnosti, které zákon může předvídat. Právě se zřetelem k tomuto ustanovení je žalobce toho názoru, že úřad práce by měl neúčast v jeho případě omluvit, neboť splnil oznamovací povinnost podle ust. § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti tím, že ve lhůtě 8 kalendářních dnů od údajně zmeškaného stanoveného termínu sdělil úřadu práce vážné důvody, proč se k jednání nedostavil. V daném případě nelze klást nastalou situaci za vinu pouze žalobci, ale i příslušné pracovníci úřadu práce, v důsledku jejíhož administrativního pochybení k této situaci došlo. Mělo by také být přihlédnuto k tomu, že se žalobce předmětného jednání nedopustil úmyslně a že mělo být rozhodnuto v souladu se zásadou dobré správy zakotvenou v § 4 odst. 1 správního řádu, kterou lze vykládat tak, že „pokud dojde k chybě na straně správního orgánu (jeho zaměstnanců), je v takovémto případě podle zásady zdvořilého chování a vstřícnosti povinností správního orgánu, aby vhodnou formou zajistil nápravu této skutečnosti a tuto chybu nevykládal pouze k tíži uchazečů o zaměstnání“. Úřad práce musí v konkrétním případě vytvořit takové podmínky, aby bylo možno jednání uskutečnit, tedy aktivní součinnost pro tento účel musí poskytnout nejen uchazeč o zaměstnání, ale i úřad práce. Správní orgány v daném případě jednaly v rozporu se zásadou proporcionality, podle které mají dbát přiměřenosti zvoleného řešení k okolnostem daného případu, přičemž žalobce poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/2001. Napadené rozhodnutí nemá oporu ve spisech a bylo vydáno ve správním řízení, v němž byla porušena ustanovení správního řádu takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit jeho zákonnost. Žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost náhrady nákladů řízení.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 21.5.2014 č. j. 2014/18683-421/1, připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího, jakož i připojeným správním spisem Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Ostravě, účastnickým výslechem žalobce a výslechem svědkyň Ing. L. J. a B. K. a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud dle ust. § 65 a následujících soudního řádu správního (s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a přitom byl vázán

rozsahem a důvody, které uplatnil žalobce v podané žalobě (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Z obsahu spisové dokumentace Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Ostravě, krajský soud zjistil následující skutečnosti:

- z žádosti o zprostředkování zaměstnání, že tuto žádost podal žalobce dne 26.8.2013 u Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Ostravě a téhož dne podepsal základní poučení uchazeče o zaměstnání;
- ze záznamu z jednání ze dne 20.9.2013, v němž je mimo jiné uvedeno: „ke zprostředkování se dostaví 4.12.2013 v 8:30 hodin.“ Tento záznam je podepsán žalobcem jakožto uchazečem o zaměstnání a Ing. L.J. za úřad práce;
- z průkazu uchazeče o zaměstnání žalobce, že poslední datum návštěvy na úřadu práce je v něm uvedeno 20.9.2013 a ve vedlejší kolonce „další návštěva“ datum 10.12.2013 v 8:30 hod., přičemž uvedený den byl evidentně přepisován;
- ze záznamu z jednání ze dne 10.12.2013, že se v tento den dostavil žalobce na Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Ostravě, kontaktní pracoviště Havířov s tím, že termín ke zprostředkování dle zápisu ze dne 20.9.2013 byl stanoven na 4.12.2013 na 8:30 hodin. V průkazu uchazeče je datum přepsaný na 10.12.2013 v 8:30 hodin – uchazeč uvádí, že toto nepřepsal, neměl k tomu důvod. Vážný důvod k tomu, že dne 4.12.2013 (zřejmě míněno, že se dne 4.12.2013 nedostavil), neuvádí. Byl poučen o zahájení správního řízení. Pod tímto textem je rukou psáno: „Datum na průkazce byl přepsán na přepážce zaměstnanosti ÚP.“;
- z přípisu Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Ostravě ze dne 17.1.2014, že správní orgán I. stupně oznámil žalobci zahájení správního řízení z moci úřední ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu;
- z protokolu o ústním jednání ze dne 22.1.2014 před Úřadem práce, Krajskou pobočkou v Ostravě, že žalobce při tomto jednání uvedl, že termín, kdy se má dostavit k jednání, byl přepsán pracovníkem úřadu práce na den 10.12.2013, kdy se k jednání dostavil. Dále uvedl, že při čtení záznamu z jednání ze dne 20.9.2013 nezkoumal, zda datum v kartičce je shodné s datem v záznamu z jednání a záznam podepsal. Záznam z jednání ze dne 20.9.2013 mu vydán v kopii nebyl. Má svědka, který čekal v čekárně a který viděl přepsané datum v kartičce, jedná se o B. K.;
- z rozhodnutí Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Ostravě ze dne 14.2.2014, že žalobce byl tímto rozhodnutím vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 4.12.2013 podle ust. § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů.

Součástí správního spisu je odvolání žalobce proti rozhodnutí správního

orgánu I. stupně ze dne 6.3.2014, o němž rozhodl žalovaný shora uvedeným žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalobce k záznamu sepsaném na Úřadu práce ČR, Krajské pobočce v Ostravě, kontaktní pracoviště Havířov ze dne 20.9.2013 uvedl, že na něm je

skutečně jeho vlastnoruční podpis. Úřednice Ing. J. mu nejdříve sdělila datum příštího jednání 4.12.2013, toto datum vepsala do jeho průkazu uchazeče o zaměstnání, přičemž následně, žalobce neví proč, sama od sebe toto datum přepsala na 10.12.2013. Co bylo důvodem, že toto datum změnila, žalobci není známo. Z jeho iniciativy to nebylo. Když přepážku opustil, čekala na něj na chodbě jeho přítelkyně B. K. Ta tam s ním byla náhodou a ptala se, kdy se má příště dostavit. Žalobce jí předmětný průkaz uchazeče o zaměstnání ukázal. Když se dostavil na úřad práce 10.12.2013, tatáž úřednice Ing. J. se s ním nebavila, pouze mu sdělila, že nedodržel termín. Žalobce jí oponoval, ona poté následně volala vedoucí, ale ani ta neuznala, že datum bylo přepsáno nikoliv jím, ale jmenovanou úřednicí.

Ze svědecké výpovědi Ing. L. J. krajský soud zjistil, že v roce 2013 působila na Úřadu práce, Krajské pobočce v Ostravě, kontaktní pracoviště Havířov jako referent zprostředkování zaměstnání. V tomto roce byla praxe taková, že záznamy do průkazu uchazečům o zaměstnání činili příslušní referenti úřadu práce, tedy v případě žalobce činila tyto záznamy ona. Záznam jednání uchazeč o zaměstnání nedostával, byl mu vydán tehdy, kdy požádal o stejnopis. Svědkyně učinila vlastnoručně do průkazu žalobce záznam dne 20.9.2013, kdy mu vyznačila datum další návštěvy. Toto datum vyplnila na den 4.12.2013 a zásadně popírá to, že by u jednání či později toto datum přepsala na 10.12.2013. Svědkyně žádným způsobem datum a jeho přepis dál již neověřovala a vycházela z předchozího záznamu o návštěvě žalobce na úřadu práce. Pro případ, že by v rámci jednání skutečně došlo k opravě data další schůzky, tedy ze 4. na 10.12.2013, by tato skutečnost byla dodatečně uvedena do záznamu z jednání. K dotazům právního zástupce žalobce svědkyně uvedla, že v úřední dny má 30 až 40 uchazečů o zaměstnání a v neúřední dny kolem 15 uchazečů. I při tomto množství uchazečů je vyloučeno, že by se jim nemohla patřičně věnovat a popřela, že by z časového důvodu nemohla provést příslušnou kontrolu a záznam ve spisech uchazečů.

Ze svědecké výpovědi B. K. krajský soud zjistil, že žalobce zná, jsou po dobu 5 let přátelé. Vzpomíná si na to, že doprovodila žalobce na jednání na úřad práce dne 20.9.2013, protože v ten den měli nějaký společný plán a potřebovali někam odjíždět. Ptala se žalobce na příští návštěvu na úřadu práce, on jí něco ukázal, kde bylo něco přepsaného. Ptala se ho, zda má z tohoto jednání protokol a on odpověděl, že nikoliv.

Podle ust. § 30 odst. 2 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, uchazeče o zaměstnání krajská pobočka úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce.

Podle ust. § 31 písm. c) téhož zákona uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku úřadu práce nebo kontaktní místo veřejné správy ve stanoveném termínu bez vážných důvodů (§ 5 písm. c)).

Zásadní žalobní námitkou žalobce bylo v této projednávané věci to, že se jak žalovaný, tak i správní orgán I. stupně nezabývali možností, že k omylu došlo v důsledku chyby zaměstnankyně úřadu práce a že datum jednání v jeho průkazu uchazeče o zaměstnání bylo bezprostředně po ukončení jednání uvedeno dnem 10.12.2013 a nikoliv 4.12.2013. Tato otázka je zásadní pro posouzení, zda žalobce mařil součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce tím, že se ve stanovený den na tuto pobočku bez vážných důvodů nedostavil a zda tedy byl dán důvod pro jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce v této souvislosti namítal porušení ust. § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností. Jak shora uvedeno, podle záznamu o jednání ze dne 20.9.2013 byl termín příští návštěvy žalobce na úřadu práce stanoven dne 4.12.2013 v 8:30 hodin. Tento záznam podepsala jak příslušná zaměstnankyně úřadu práce Ing. L. J., tak i žalobce osobně. Krajský soud vycházel z tohoto zásadního listinného důkazu, z výpovědi samotného žalobce a svědecké výpovědi svědkyně Ing. L. J. a dospěl k následujícím závěrům. Tato svědkyně potvrdila, že vyhotovila záznam do průkazu uchazeče o zaměstnání žalobce ohledně další návštěvy dne 4.12.2013 a zásadně popřela to, že by u jednání či později toto datum přepsala na 10.12.2013. Záznam o jednání ze dne 20.9.2013 a uvedená svědecká výpověď jsou tedy zásadními důkazy vyvracející tvrzení žalobce, že by při opravování uvedeného data došlo k pochybení ze strany zaměstnanců správního orgánu I. stupně. V této souvislosti krajský soud poukazuje na následující rozporná tvrzení samotného žalobce. V žalobě žalobce uvedl, že „původní zamyšlený termín jednání žalobce na úřadu práce byl ze strany pracovnice úřadu práce navrhován na 4.12.2013, v závěru si však žalobce uvědomil, že se v tomto termínu nebude schopen k jednání dostavit a požádal tak příslušnou pracovníci o změnu tohoto termínu, kdy mu tato pracovnice sdělila nový termín jednání – 10.12.2013. V návaznosti na tuto skutečnost pak tato pracovnice úřadu práce opravila termín jednání v průkazu uchazeče o zaměstnání náležejícího žalobci“. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 22.1.2014 žalobce rovněž uvedl, že „termín, kdy se má dostavit k jednání na úřad práce, byl přepsán pracovníkem úřadu práce na den 10.12.2013, kdy se k jednání dostavil“. Při ústním jednání krajského soudu dne 18.6.2015 pak žalobce uvedl, že „zmíněná úřednice mu nejdříve sdělila datum příštího jednání 4.12.2013, toto datum také vepsala do jeho průkazu uchazeče o zaměstnání, přičemž následně neví, proč sama od sebe toto datum přepsala na 10.12.2013. Co bylo důvodem, že toto datum změnila, mu známo není. Z jeho iniciativy to nebylo“. Vyhodnocením shora uvedených listinných důkazů svědecké výpovědi Ing. J. a rozporných tvrzení žalobce, krajský soud neuvěřil žalobnímu bodu žalobce, že datum, kdy se měl dostavit na úřad práce, bylo stanoveno dnem 10.12.2013 a že bylo bezprostředně při jednání na tomto úřadu v jeho průkazu uchazeče o zaměstnání opravováno. Naopak jako nevěrohodnou vyhodnotil krajský soud svědeckou výpověď B. K., a to už pro její osobní přátelský vztah k žalobci. Z uvedeného činí tedy krajský soud závěr, že se žalobce skutečně bez vážného zákonného důvodu na úřad práce nedostavil v termínu, který byl stanoven 4.12.2013 v 8:30 hodin. Není možno přisvědčit další žalobní námitce, že jak správní orgán I.

stupně, tak i žalovaný posoudili nesprávně stav věci a že nesprávně aplikovali shora citovaná ustanovení zákona o zaměstnanosti. Nelze v této souvislosti přisvědčit žalobní námitce, že rozhodnutí nemá oporu ve spisové dokumentaci. Nezákonnost rozhodnutí nezakládá v daném případě ani postup obou správních orgánů, že v průběhu správního řízení neprovedli žalobcem navrhované důkazy. Podle ust. § 52 věty druhé správního řádu, správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgány v daném případě v souladu s tímto ustanovením vycházely ze spisové dokumentace, podle které vzaly za prokázáno, že žalobce byl řádně seznámen se stanoveným termínem 4.12.2013 v 8:30 hodin. Žalovaný navíc v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že proto neměl důvod provést důkaz svědeckou výpovědí žalobcem navrhované svědkyně B. K., neboť při stanovení tohoto termínu nebyla přítomna. Krajský soud, který důkaz výsledkem obou těchto svědkyň provedl, pak k jinému závěru ze shora uvedených důvodů než žalovaný nedospěl.

Krajský soud se neztotožňuje ani s dalšími žalobními námitkami, a sice že by správní orgány nedbaly přiměřenosti zvoleného řešení k okolnostem daného případu (v rozporu se zásadou proporcionality), když do práv žalobce bylo zasaženo v souladu se shora citovanými právními předpisy. Nelze rovněž přisvědčit žalobní námitce ohledně neobjektivního posouzení věci, respektive, že případ žalobce měl být posouzen se zřetelem k bodu 7. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, podle kterého se rozumí pro účely tohoto zákona vážnými důvody důvody spočívající v jiných vážných osobních důvodech, např. etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele. V této souvislosti bylo žalobou poukázáno na to, že žalobce splnil oznamovací povinnost podle ust. § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, což ovšem s projednávanou věcí nemá žádnou souvislost. Zcela bezpředmětná je další žalobní námitka, že se žalobce předmětného jednání nedopustil úmyslně, neboť při maření součinnosti uchazeče o zaměstnání s úřadem práce není z hlediska zákona o zaměstnanosti právně relevantní, zda tak činil úmyslně či nikoliv. Postupoval-li žalovaný i správní orgán I. stupně v souladu s citovanými ustanoveními zákona o zaměstnanosti, nemohli tak porušit zásadu uvedenou v ust. § 4 odst. 1 správního řádu, podle kterého veřejná správa je službou veřejnosti a podle něhož, kdy plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jím vycházet vstřícně. Námitka, že správní orgány nepostupovaly v souladu s touto základní zásadou činností správních orgánů, je proto rovněž nedůvodná.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. jako nedůvodnou žalobu zamítl.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 2.7.2015

JUDr. Petr Indráček
samosoudce